

РЕШЕНИЕ

№ 1975

гр. София, 16.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6344** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Д. В. П. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7, подадена чрез адв. В. Р., съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 30, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 25-3382000-269 от 24.05.2025 г., издадена от В. В. П., на длъжност полицай к.о. в група „ООР“ на сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ СДВР при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Д. В. П. е наложена принудителна административна мярка (ПМ) „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в несъответствие с целта на закона и в противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се в жалбата, че АУАН е съставен преждевременно, талонът за изследване е връчен на оспорващия след това, в рамките на предписаните 45 минути в издадения му талон за изследване той се е явил във ВМА - С. в кабинет на „отделение по токсикология“ и е предоставил необходимите кръвни проби за изследване както за наличие на алкохол в кръвта, така и за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените в производството разноски.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция и в депозираните писмени бележки, чрез надлежно упълномощени адвокати, поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Допълнително се излагат съображения, че от събраните в производството доказателства се установява по безспорен начин, че оспорващият сам и доброволно е дал биологични проби за изследване, в този смисъл се твърди, че не са налице предпоставките за издаване на оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът Полицай на длъжност к.о. в група „ООР“ на сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ СДВР при Столична дирекция на вътрешните работи, в съдебно заседание, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, същата е законосъобразна, съответства на материалния закон и неговите цели. Сочи се, че съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б. „б“ от ЗДвП е достатъчно да е налице една от двете алтернативно предвидени хипотези, за да е осъществен нейният състав, в този смисъл оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Административнонаказващият орган е посочил фактите и обстоятелствата, при които е извършено административното нарушение, което е гарантирало правото на жалбоподателя да разбере точно за какво нарушение е ангажирана отговорността му, в този смисъл не е нарушено правото му на защита. Искане се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение, релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение поради липсата на фактическа и правна сложност на делото.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1391190/24.05.2025 г. Същият е бил съставен от И. Р. Т., на длъжност командир отделение при Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи (СДВР) РУ 07, СДВР на оспорващия Д. В. П. за това, че на 24.05.2025 г., около 03:15 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] и пред номер 1 по данни на свидетели очевидци управлява лек автомобил Тойота Ярис с рег. [рег.номер на МПС], собственост на В. П. ЕГН [ЕГН], като водачът категорично отказва да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM 0216 за употреба на алкохол, както и отказва категорично да бъде тестван с Д. Тест 5000 с фабричен номер ARRN-0023 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. Въз основа на установения актосъставителят приел, че с деянията си Д. В. П. е нарушил разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – отказва проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на оспорващия Д. В. П. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ)

„Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца“. Като мотиви за издаване на заповедта изрично е посочен отказът на Д. В. П. да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM 0216, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и издаденият АУАН. Заповедта е връчена на оспорващия на 24.05.2025 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град на 04.06.2025 г. с вх. № 13846 от същата дата.

Въз основа на установеното, съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на

Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 2 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. В нея се съдържа описание на нарушението, обосноваващо основание за прилагане на ПАМ. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от Д. В. П., заради което се налага ПАМ. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи (б. „б“).

В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 24.05.2025 г., около 03:15 часа в [населено място], [жк], [улица] Д. В. П. е управлявал лек

автомобил Тойота Ярис с рег. [рег.номер на МПС] , като водачът е отказал да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM 0216, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по - горе дата и място е отказал да бъде проверен с техническо средство за установяване употреба на алкохол в кръвта, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, т.е. административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ.

По делото се установи по безспорен начин, че оспорващият на посочените в АУАН дата, място и час и при описаните обстоятелства, в качеството „водач“ на МПС, е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM 0216, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. На първо място, установява се по безспорен начин по делото, че оспорващият Д. В. П. е управлявал лекия автомобил, описан в оспорената заповед, в посочения в АУАН времеви интервал, в който смисъл са всички събрани писмени доказателства по делото и в хода на административното производство, както и сведенията на свидетеля, за който се установява, че е очевидец на описаното нарушение. Релевантен е фактът, че същият е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка, в хода на която същият е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. При тези данни съдът приема, че предприетите от полицейските служители опити за извършване на проверка за наличие на алкохол в кръвта му са своевременни и законосъобразни. По делото не се спори, че оспорващият е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM 0216, а това се установява и от приложените по делото докладна записка, талон се изследване, сведение и допълнителни обяснения. По делото се установява по безспорен начин, че на оспорващия е издаден Талон за изследване № 288328, връчен на лицето на 24.05.2025 г. в 4:45 часа, както и, че същият се е явил във ВМА-С. и е дал кръв за изследване в определения часови диапазон.

Т.е. жалбоподателят не оспорва, че на посочената дата и час е отказал да бъде изпробван с техническо средство, определящо наличие на алкохол в кръвта. Спорът се свежда до факта дали, след като на жалбоподателя е връчен талон за медицинско изследване и същият се е явил във ВМА и е дал кръвна проба и урина, са били налице предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. При така установената фактическа обстановка съдът намира, че посочените в нормата материалноправни предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП са били налице към момента на налагане на ПАМ. Действително, както процесуалният представител на жалбоподателя твърди, няма как при издаване на ЗППАМ административният орган да е знаел, че лицето ще откаже и кръвна проба. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, обаче, предвижда няколко алтернативни хипотези, като наличието на само една от тях е достатъчна, за да бъде изпълнено условието за налагане на посочената ПАМ. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. Употребата на съюза „или“ при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че

основанията са независими едно от друго. Хипотезите са в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност, поради което само отказът на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство е достатъчен за налагане на ПАМ от вида на процесната. В този смисъл не могат да бъдат възприети възраженията на жалбоподателя, че, тъй като същият е дал кръв за изследване, не са налице предпоставките за налагане на ПАМ в конкретния случай. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП регламентира не правото на водача за избор на вид проверка, а се отнася до правомощието на контролния орган да приложи предвидената ПАМ при осъществяване на всяка една от алтернативно предвидените в закона хипотези, сред които е и проверка с техническо средство или чрез химичен, респективно медицински анализ. Граматически двете хипотези са отнесени една към друга с алтернативна връзка чрез съюза „или“, както бе посочено и по-горе, което означава самостоятелност на прилагането им. Следователно, разпоредбата е приложима при няколко фактически основания, изброени алтернативно, между които е и посоченото „отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест...“. От това следва, че е достатъчно да е налице само отказ за проверка с техническо средство за установяване наличие на алкохол, за да бъде наложена съответната ПАМ. Достатъчно е водачът на МПС да направи само един от двата възможни отказа, т. е. да откаже да бъде проверен по който и да е от двата начина за проверка употребата на алкохол, за да осъществи хипотезата на правната норма на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП и с това съответно да изпълни условието за налагане на принудителната мярка. Следва да се посочи, че последващото изпълнение на медицинско предписание не санира отказа за извършването на проверка с техническо средство, обратно на твърдяното в жалбата. Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява употребата на алкохол, се определя от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.), при установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Видно от чл. 6, ал. 1 от същата наредба талонът се попълва в три екземпляра, като първият се предоставя на водача или се изпраща до лечебното заведение, в което е настанен, вторият се прилага към акта, съответно протокола, а третият остава за отчет. Следователно, талон за изследване следва да се съставя и връчва на нарушителя във всички случаи, при установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. В случая обаче не е установена концентрация на алкохол/наркотични вещества, а е налице отказ. Отказът е достатъчен за осъществяване на фактическия състав. Изпълнението на медицинското изследване би имало значение за опровергаване на показателите от изследването, проведено с техническо средство, доколкото получени при изследване на кръвна проба се приемат за по-достоверни, но в условията на отказ от изследване с техническо средство е без значение дали е извършено и какво ще установи медицинското изследване. В този смисъл е и установената съдебна практика, примерно Решение № 17559/19.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1286/2019 г., Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г., Решение № 6565 от 25.05.2017 г. на

ВАС по адм.дело № 7994/2016 г.; Решение № 14385/ 28.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 15470/2018 г. и др. В решение № 12245/ 13.10.2017 г., постановено по адм.д. № 9208/2017 г. по описа на Върховен административен съд, се посочва: „...От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен...“. Във връзка с гореизложеното следва да се приеме за безспорно установено, че жалбоподателят е осъществил процесния отказ. Това са единствените правнорелевантни факти, които трябва да бъдат установени с оглед законосъобразното налагане на процесната ПАМ и същите са установени по безспорен начин.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Целта на приложената ПАМ е превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок. Определеният със заповедта срок е в рамките на законно установения - 18 месеца, т.е. същият е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Оспорваната заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата

против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер от 200 лева (102,26 евро).

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. П. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7, подадена чрез адв. В. Р., съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 30, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 25-3382000-269 от 24.05.2025 г., издадена от В. В. П., на длъжност полицаи к.о. в група „ООР“ на сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ СДВР при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Д. В. П. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА Д. В. П. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро с левова равностойност 200 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: